

*Everytime I see your face
Everytime you look my way
It's like it all falls into place
Everything feels right
Ever since you walked away
You left my life in disarray
All I want is one more day
It's all I need : one more day with you*

บทนำ

Here we are, Romeo!

Interviewer : Romeo เริ่มมาจากอะไร แล้วจริงๆ มันคืออะไรกันแน่ ใครพอจะให้คำตอบฉันได้มั๊ย

ลูแปง : ตามหลักการแล้วมันเรียกว่าชมรม

Interviewer : และถ้าไม่ได้ตามหลักการล่ะ มันคือ...?

ลูแปง : ก็คือชมรมอยู่ดี (' ')

Interviewer : =O=;; แล้ว...ที่มาของชื่อ Romeo คืออะไร

ชินเซียว : พวกผมคิดว่ามันเท่ดี ก็แค่นั้นแหละ

Interviewer : พวกคุณสี่คนมารวมตัวกันได้ยังไง

รันเวย์ : เรารู้จักกัน เรียนอยู่ห้องเดียวกัน โรงเรียนเดียวกัน และที่สำคัญคือเป็น Perfect Guy ด้วยกันทั้งนั้น

Interviewer : งั้นเซียว? อะไรทำให้พวกคุณมุ่งมั่นใจขนาดนั้น

รันเวย์ : พวกเราหล่อ พวกเรารวย และพวกเรานิสมัยไม่ตี มีอะไรที่สาว ๆ จะไม่ชอบบ้างล่ะ -*-

7

ลูกซุบ

Interviewer : พูดถึงสาวๆ แล้วพวกคุณมีแฟนกันบ้างรึเปล่า

รันเวย์ : ไม่มี ^_^

จาร์ฟา : ไม่มีเหมือนกัน --

ลูแปง : ถามซินเซียดีกว่ามั้ง...ว่าไง (กระทุ้งศอกใส่ซินเซีย)

ซินเซีย : มี -///-

Interviewer : ดีจัง แฟนของคุณ...

ซินเซีย : แต่ผมไม่ขอตอบ ซ้ำมไปข้อต่อไปเลยแล้วกัน =_!=

Interviewer : ก็ได้ งั้นกิจกรรมของชมรม Romeo ที่ว่านี่คืออะไรละ จัดตามล่าหาจูเลียตั้นหรือ ^_^

ลูแปง : อันที่จริงก็คิดอยู่เหมือนกันว่าควรจะมีกิจกรรมอะไรบางอย่าง...

Interviewer : หมายความว่า...

ลูแปง : ตอนนี้พวกเราไม่มีกิจกรรมอะไรโดดเด่นเลย --+

Interviewer : เออ...ขอเอาใจช่วยแล้วกันนะ อืม...งั้นมาถามกันต่อดีกว่าว่างานอดิเรกของพวกคุณคืออะไร

จาร์ฟา : แข่งรถ

ลูแปง : อ่านหนังสือ แข่งรถบ้างเพื่อความสนุกสนาน แล้วก็ชอบ...นอน --

รันเวย์ : เล่นโรลเลอร์เบลด ไปเที่ยวคลับ อ่านการ์ตูน ดูหนังรอบดึก ทำนองนั้นมั้ง ^_^

ซินเซีย : ผมชอบฟังเพลง เล่นเกมคอมพิวเตอร์ และที่ล้ำค้ำคือสเก็ตบอร์ด ขาดไม่ได้เลย --

Interviewer : เวลาใกล้จะหมดแล้ว พวกคุณช่วยบอกนิยามความเป็นตัวของตัวเองให้หน่อยได้มั๊ย แต่ไม่ให้ออกของตัวเองนะ อย่างลูแปงก็บอกของรันเวย์ รันเวย์บอกของซินเซีย ซินเซียบอกของจาร์ฟา และจาร์ฟาก็บอกของลูแปง ตกลงมั๊ย

ซินเซีย : ไรก็ได้ --

รันเวย์ : ผมเริ่มก่อนแล้วกัน อ่า...ผมต้องบอกของซินเซียใช้มั๊ย ใช่มั๊ย

๘

(. .) หมอนั่นเป็นคนใจร้อนเล็กน้อย มีแฟนสุดฮอตแล้วชอบทำตัวไร้สาระ บางทีทำท่าทางเหมือนจะจริงจังแต่ก็ไม่จริงจัง ชอบเล่นสเก็ตบอร์ดมาก จนน่ารำคาญ บ้ายู แต่รวมๆ แล้วก็ยังเป็นเพื่อนที่พอบีบได้คนหนึ่ง --

ชินเซียว : (-__//)

ลูแปง : ตามหลักการแล้วคนอย่างรันเวย์เรียกว่า 'บ้า' และนอกหลักการเรียกว่า 'บ้ามากๆ' งานอดิเรกของเขาคือตระเวนก่อกวนชาวบ้าน ไปเรื่อยโดยใช้ข้ออ้างว่าทุกคนทิ้งเขาไป ชี้เหงา บ้ายูและบ้ายอ ชอบทำกิจกรรมเป็นกลุ่มๆ แต่ตัวเองก็เกียจคร้าน ชอบกินแรงเพื่อน งานการไม่ทำ ถ้าเลือกได้จะไม่คบมันเป็นเพื่อน

รันเวย์ : TOT

จาร์ฟา : ลูแปงเป็นพวกเหลี่ยมจัด ชอบใช้คำพูดว่าตามหลักการแล้วทั้งที่จริงๆ ไม่มีหลักการอะไรแต่เป็นแค่สิ่งที่หมอนั่นคิด และหลักการของมันก็ทำเพื่อนๆ รำคาญตลอดเวลา เรียนเก่งแต่ไม่ชอบตีให้เพื่อนแถมยังหวังวิชา เวลาด่าชอบด่าเป็นภาษาฝรั่งเศสที่ไม่มีใครฟังออก มันไม่แฟร์เลยว่ะมัย -O-^ อ้อ อีกอย่างหนึ่งคือหมอนี่ขี้เกิ๊งมากๆ ชอบทำตัวเหมือนเป็นเจ้าของหมากระดานนี้ตลอดเวลา แต่ตราบใดที่มันไม่คิดทำร้ายผมก็โอเคอยู่ --;;

ลูแปง : ฮี! (ยิ้มมุมปาก)

ชินเซียว : ผมคนสุดท้ายเหรออ (O_O) อะไรวะ! เอ้อ! เอาเถอะเอ่อ...ผมต้องพูดถึงจาร์ฟา หมอนั่นเหรออ (หันไปชมวดคิ้วใส่จาร์ฟา) นิสัยไม่ดีเท่าไรเหรอก ชี้เอาแต่ใจ ใจร้อนเป็นบ้า โฝงผางพูดจาไม่ค่อยเข้าหู แต่ผมรู้สึกว่าคุณแล้วหมอนี่อ่อนไหวง่ายสุดๆ อ้อ...แล้วมันเป็นพวกไม่ชอบผู้หญิงด้วย โดยเฉพาะผู้หญิงสวยๆ นะแทบไม่ยอมเข้าใกล้เลย ยกเว้นว่ามีกรณีจำเป็นจริงๆ เช่นถ้าเกิดมีผู้หญิงถูกรถชนก็จะลงไปช่วยอะไรทำนองนั้น แต่ถ้าเดินผ่านตามถนนนี่อย่าหวังจะได้เข้าใกล้เลยหวงตัวอย่างกับอะไร ผมเคยคิดว่ามันเป็นเกย์ แต่พอรู้จักกันไปก็...โคตรจะแมน! +O+

จาร์ฟา : --;;

9

Interviewer : เอาล่ะ ขอบคุณมากสำหรับการสละเวลาที่มีค่าของหนุ่มๆ Romeo ทั้งสี่คน ถ้าเกิดอยากรู้จักพวกเขามากขึ้นก็...รอฉบับต่อไปนะคะทุกคน สวัสดีค่ะ! (-/\-)

1

**A person often meets his destiny on
the road he took to avoid it.**

- Jean de La Fontaine -

"ลงตรงนี้แหละ เลิกเรียนแล้วจะมารับ"

ที่แกปหลุดก่อนจะขับรถออกไป ส่วนฉันก็นั่งหลังให้ถนนและมองโรงเรียนเอกชนแห่งใหม่ที่กำลังย้ายมาอยู่ ที่นั่นคือ Holy Angel High School โรงเรียนเอกชนต้องห้ามที่ฉันไม่เคยคิดเลยว่าวันหนึ่งตัวเองจะได้มาเหยียบที่นี่จริงๆ --

ฉันย้ายกลับมาจากเมืองอลิซ รัฐเท็กซัส หลังจากที่อยู่ที่นี่กับป้ามาร่วมห้าปี ห้าปีที่แล้วพ่อแม่ฉันเลี้ยงลูกสองคนไม่ไหวเลยตัดสินใจส่งฉันที่เด็กกว่าพี่ชายให้ไปอยู่ที่นี่เพื่อแบ่งเบาภาระ และตอนนี้การเงินของพวกเขาแน่นแรงขึ้นแล้วเลยพาฉันกลับมา ฉันเองก็งงๆ เหมือนกัน จะว่ายังไงดีล่ะ นี่จะโยนไปก็โยน นี่จะดึงกลับก็ดึง ทำนองนั้น =_=

ผู้ชายหน้าตาโหดๆ ที่เพิ่งขับรถออกไปเมื่อกี้คือพี่ชายแท้ๆ ของฉันเอง เขาชื่อแกสปาร์ (แต่ฉันเรียกแค่แกป) พี่ชายฉันเป็นนักศึกษาปีสองของ Holy Angel University ที่ตั้งอยู่ติดกับโรงเรียนฉันเลย นั่นคือเหตุผลสำคัญที่พ่อแม่อยากให้ฉันเข้าที่นี่ด้วยมั้ง จะได้ดูแลได้ง่ายยังไงล่ะ =_=;

ฉันถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะเดินเข้าโรงเรียน บรรยากาศของที่นี่แทบไม่ต่างจากเท็กซัสเลยเพราะนักเรียนทุกคนไม่ใช่ยูนิฟอร์ม และความเป็นไฮสกูลอินเตอร์ทำให้นักเรียนแลกเปลี่ยนค่อนข้างเยอะ เสียงพูดภาษาอังกฤษ (หรืออาจจะภาษาอื่นๆ) จึงหาฟังได้ง่ายตลอดข้างทาง จะแตกต่างก็แค่ตอนนี้ฉันอยู่ที่ประเทศไทยและฉันไม่ได้กำลังฝัน (ร้าย) ด้วย

ฉันหาทางไปจนถึงห้องเรียนใหม่ซึ่งก็คือเกรดสิบสองห้องบี เอ้อ...
ปีหนึ่งที่กำลังจะเริ่มต้นมันจะเป็นยังไงนะ -*-

"เฮ้!" ฉันสะดุ้งนิดๆ ก่อนจะหันไปมองคนที่เดินเข้ามาทัก เธอเป็นผู้หญิงตัวผอมๆ สูงๆ และมัดหางม้ารวบสูง แต่งตัวอย่างกับหลงยุค
ควาบอยมาจากไหน เอ้อ...ที่จริงรสนิยมเรื่องเสื้อผ้าฉันก็ไม่ได้ดีมากพอจะ
ไปวิจารณ์คนอื่นอื่นๆ หรือ -_-;;

"เธอคงเป็น...กวีที่ย้ายมาจากเท็กซัส?"

"ใช่ เธอ..."

"สวัสดี ฉันเอมมา เป็นหัวหน้าห้องของเกรดสิบสองห้องบี ยินดี
ต้อนรับนะ ฉันรู้ว่ามันอาจจะปรับตัวเข้ากับคนอื่นๆ ยากหน่อย แต่คง
ไม่ยากเกินไปหรอกมั้ง เธอดู...มนุษย์สัมพันธ์ดีออก ^_^"

...ประโยคหลังนี่ประหลาดฉันรีเปลา -O-;

"คงจั้น ฮะๆ =O="; ฉันหัวเราะแห้งๆ ก่อนจะหันไปมองรอบๆ ห้อง
นักเรียนส่วนมากแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าแบรนด์เนมที่ฉันเดินผ่านตามตู้กระจก
ผู้หญิงทุกคนมีกระเป๋าแบรนด์ดังที่ไม่ซ้ำกัน และพวกนักเรียนชายก็กำลัง
จัดเทคโนโลยีสุดยออดขึ้นมาอวดเสียงดังลั่น

อืม...น่ารำคาญเล็กน้อย แต่ก็พอทนอยู่

"ที่นั่งของเธออยู่ติดหน้าต่างหลังสุดของห้อง เอ้อ...อาจจะเป็น
มุมอับหน่อยๆ ถ้าเธอชอบเรียนหนังสือ แต่ถ้าไม่...ที่ตรงนั้นนะแจ่มสุดๆ"

"ขอบคุณมากนะ" ฉันพูดและยิ้มให้บางๆ ก่อนจะเดินเอากระเป๋า
ไปวางบนโต๊ะท้ายสุดหลังห้อง ตอนนั้นพวกนักเรียนในห้องต่างมองฉันเป็น
ตาเดียวกัน มันคงแปลกมากเพราะ...

หนึ่ง ฉันเป็นเด็กใหม่

สอง ฉันไม่มีของแบรนด์เนมติดตัวเลยสักชิ้น =_=";

และสาม ฉันแทบไม่ได้หิวผมมาด้วยซ้ำ

"สวัสดี เธอชื่ออะไร เข้ามาเรียนใหม่หรือ ^_^" ผู้หญิงสวยๆ ผมยาว
ถึงกลางหลังและสะพายกระเป๋าๆ เดินเข้ามาคุยกับฉันด้วยรอยยิ้มที่
เป็นมิตร (เกินไปหน่อย)

ลูกซุบ

"เออ...ฉันก็วี ยินดีที่ได้รู้จักนะ"

"ฉันอลิเซีย ยินดีเช่นกัน ฉันได้ข่าวว่าเธอย้ายมาจากเท็กซัสเหรอ"

○.○"

...ขาวโพลจริงนะ --;

"ทำนองนั้น แต่ฉันอยู่เมืองเล็กๆ นะ ไม่ได้น่าตื่นเต้นอะไรขนาดนั้น"

หรือก --::"

"น่าสนุกออก ไปอยู่ที่นั่นนานรึยังล่ะ"

"ห้าปีได้"

"ทำไมถึงกลับมาล่ะ ○_○"

"เหตุผล...ส่วนตัวนะ" ฉันตอบกระอักกระอ่วนนิดๆ ยัยนี้ถ้ามแบบ
ไม่คำนึงถึงมารยาทอะไรเลยใช้มัยเนี่ย

"อ้อ โทษทีจ๊ะ ฉันแค่ตื่นเต้นที่มีเพื่อนใหม่เข้ามาล่ะ หวังว่าเธอ
จะชอบโรงเรียนของพวกเขา เพราะสถาบันได้ว่าเธอจะหาโรงเรียน
แบบนี้ไม่ได้จากที่ไหนในประเทศ ^_&"

"อืม ขอขอบคุณนะ ^^;"

...ฉันก็คิดแบบนี้เหมือนกัน =○=;

"โรงเรียนเราก็มีตึกไม่มากหรอก แต่ส่วนมากจะเป็นตึกใหญ่ทั้งนั้น
เกรดเจ็ดถึงเกรดเก้าจะอยู่ตึกตะวันออก ส่วนตึกของพวกเขาเด็กเกรดสิบถึง
เกรดสิบสองจะอยู่ตึกเหนือ ทุกตึกมีเครื่องอำนวยความสะดวกครบวงจร
อ้อ ยกเว้นตึกใต้ที่เป็นฮอลล์กีฬาขนาดใหญ่ล่ะ ได้ข่าวว่าตอนนี้สระ
ว่ายน้ำกำลังซ่อมแซมอยู่" เอมมาบรรยายขณะที่ลากฉันมาเดินชมรอบ
โรงเรียน

ลากมาเดินชมรอบโรงเรียน แปลว่า ฉันไม่ได้เต็มใจมา แต่ต้องมา
เพราะยัยนี้คะยั้นคะยอเหลือเกิน

"นักเรียนที่นี่หิวหรากันทุกวันเลยเหรอ --" ฉันถามออกไปชื่อๆ
เมื่อเห็นว่ามีแต่รถหรูๆ ทั้งนั้นที่จอดอยู่ตรงลานจอดรถ

"ก็เงี้ยแหละ เราเป็นโรงเรียนเอกชนที่หรูหรามากที่สุดในประเทศ"

12

นะจ๊ะ"

...ฉันลงความเห็นที่น่าหมั่นไส้ที่สุดมากกว่า -O-;

"อ้อ แต่ยวฉันจะเอาเอกสารเรื่องทัศนศึกษาให้เธอนะ"

"ทัศนศึกษา?"

...ไม่ไปได้มัย =O=;

"ใช่ ปีนี้เราจะไปญี่ปุ่นกัน โชคดีนะที่เธอมาตอนได้ไปญี่ปุ่นพอดี ปีที่แล้วเราไปเนปาลกันมา ประเทศสวยมากแต่ลำบากสุดๆ และเชื่อมัยปีก่อนหน้าโรงเรียนจัดทริปไปจีน แทบจะไม่มีคนไปเลย รวมทั้งฉันด้วย แหม จะไปได้ยังงั๊วละ ห้องน้ำสกปรกออกขนาดนั้น =_="

"ฉันคิดว่าฉันคงไม่ไปหรอก คือ...จะว่าไงดีละ ฉันไม่ชอบเดินทางนะ -_-;"

"จริงหรือ O_O"

"ก็...ทำนองนั้น ^_^;"

"ว่า เสียตายจัง ฉันคิดว่าจะมีเพื่อนไปด้วยซะอีก แฮ่~"

"ไม่เอาน่าเอมมา เธอต้องมีเพื่อนคนอื่นบ้างสิ ฉันเองก็ไม่ได้... เป็นเพื่อนนนะ~ อะไรขนาดนั้น" ฉันลากเสียงยาวอย่างประชดประชันตัวเอง เอมม่าย้มบางๆ ก่อนจะตบปาดันเบาๆ

"ฉันคิดว่าเธอจะเข้ากับฉันได้ สัญชาติญาณมันบอกแบบนี้"

...ทำ...ทำไมฉันไม่เห็นรู้สึกงั้นเลยละ -O-;

ฉันยิ้มบางๆ และเฉียงหันไปมองตรงคนที่เดินผ่านไปผ่านมาแทน ตอนนี้อะกำลังเดินตัดผ่านสนามรักบี้กว้างๆ พวกที่ฉันเห็นจึงมีแต่นักกีฬาจ๋า มีแม่สาวแอโรบิกประมาณสิบกว่าคนกำลังบิดเอวอยู่ตรงขอบๆ สนาม และพวกนักกีฬารักบี้ที่ร้องเสียงดังอย่างฮึกเหิม

"ใช่ วี่! O_O ฉันว่าจะถามเธอว่าเธอ..."

"^_^;"

...จะอยากรู้เรื่องอะไรของฉันอีกละเนี่ย

"เธอมีแฟนรึยัง"

"ไม่มี" ฉันตอบทันทีโดยไม่คิดเลย

"จริงเหรอก! O_O ก็กกก็อยู่ก็ไม่มีเลย?"

"ไม่อะ ทำไมเหรอก =_"

"เปล่า ฉันแค่คิดว่าเธอน่ารักดี ^_^"

"งั้นเหรอก" ฉันลูบผมยุ่งๆ ของตัวเองอย่างเชินนิดๆ "สงสัยฉันไม่ใช่สเป็กฝรั่งล่ะมั้ง คนแถบนั้นน่าจะชอบผิวแทนๆ หน้าอกโตๆ หน้าตาคมๆ มากกว่า - -a"

"งั้นเธอก็มาถูกทีแล้วล่ะ เพราะที่ไทยนะอย่างเธอจัดเป็นสเป็กเลย ^_^"

"ไม่ขนาดนั้นหรือมั้ง ฮะๆ -O-;"

"เธอเคยไว้ผมยาวมาก่อนรีเปล่า" ถามมากจังเลย -_-;

"อืม ทำอนงั้น แต่ตัดไปก่อนจะมาที่นี้นะ ได้ข่าวว่าเมืองไทยร้อนไว้ผมยาวคงไม่ตีไข่มัยล่ะ"

เมื่อก่อนฉันไว้ผมยาวมาก แต่ตอนนี้ยาวประป่าและไว้หน้าม้าเพื่อความทันสมัยหน่อย ที่ที่ฉันจากมาไม่ค่อยสนใจเรื่องทรงผมหรือก ผิดกับที่นี้ที่เปลี่ยนเทรนด์ไปมาตลอดเวลา ป้าเลยบอกว่าให้ตัดไว้บ้างก็ดี จะได้ไม่แปลกจากคนอื่นเขา (ไปมากกว่านี้)

"ผมสั้นก็..."

"ธรรมชาตินะ"

ฉันตอบและจับปลายผมสั้น้ำตาลคาราเมลของตัวเอง ฉันก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมผมของฉันถึงต่างจากพี่มาก เพราะพี่ชายฉันผมสีดำสนิท อาจจะเพราะฉันได้เชื้อแม่มามากไปมั้ง แม่ฉันผมสีอ่อนนะ

เอ่อ...เลิกยุ่งเรื่องหน้าตาของฉันซะทีเถอะเอมม่า -_- (บอกได้ในใจเท่านั้นแหละ)

ฉันพยายามหลบตาเอมม่าและค่อยๆ มองไปทางนักกีฬาข้ามบึกที่เดินป่วนเปียนในสนาม ฉันอยากจะทำไปนั่งในห้องและหาเพลงฟังคนเดียวเงียบบๆ มากกว่ามานั่งอยู่กับผู้หญิงที่จู้จี้มากกว่าแม่และอยากรู้ อยากเห็นมากกว่าพ่อ

...เฮ้อ -O-;

สายตาดันไปสะดุดเข้ากับนักเรียนชายสี่คนที่เพิ่งเดินเอื่อยเฉื่อยผ่านตรงกลุ่มสาวแอโรบิก และสาว ๆ พวกนั้นต้องหยุดการออกกำลังกายชั่วคราวเพื่อมองพวกเขาเลยทีเดียวนะ ดันเองยังหยุดเดินและมองไปที่พวกเขาเลย ที่หยุดนะไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาประหลาดอะไรหรอกนะ แต่พวกเขาแค่หล่อดีเท่านั้น ดันเจอนักเรียนเอเชียที่นั่นเยอะแต่ไม่เคยเห็นคนไหนหล่อเท่าพวกเขาเลย

เอ...คนที่หน้าดูๆ นั้นแอบหน้าคมเกินคนไทย ลูกครึ่งรีเปล่านะ...

"ใครนะ" ดันถามออกไปขณะที่มองพวกเขาซึ่งกำลังเดินคุยกันตัดผ่านสนาม

"ไหน...อ้อ พวกโรมิโอเนะ" เอมมาตอบและยกไหล่หนึ่งๆ ก่อนจะยิ้มละไม "หล่อละสิ"

"อืม หล่อดีนะ"

"ใช่ พวกเขาหล่อสุดๆ ไปเลย มีสาว ๆ ไม่ต่ำกว่าห้าร้อยคนในโรงเรียนนี่ที่ฝันถึงพวกเขา..."

"ขนาดนั้นเลย" ดันหัวเราะ อะไรจะขนาดนั้นเนี่ย

"จริงๆ นะ อย่าตลกไป พวกเขาน่าหลงใหลจะตายไป ดันยังเคยหลงผิดไปสมัครเว็บบอร์ดพวกเขาเลย แต่ตอนนี้เลิกแล้วละ แก่เกินไปที่จะฝันแล้ว --" นอกจากเอมมาจะช่างจู้จี้แล้วยังคิดว่าตัวเองอายุสามสิบอีกด้วย (ทั้งๆ ที่เธอเพิ่งจะสิบแปดเองนะ ให้ตาย =O=;)

"แล้วพวกเขาเป็นใครหรือ ทำไม...ทุกๆ คนถึงมองที่พวกเขาทั้งนั้น..."

"โรมิโอไอโง" ดันว่าฉันได้ยินเอมมาพูดคำนี้มาตอนแรก แต่ก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี

"อะไรคือโรมิโอ"

"โรมิโอคือพวกเขา พวกเขาคือโรมิโอ"

...ขอบคุณน้ำ~ -O-

"คนที่ถือสเก็ตบอร์ดนั้นชื่อชินเซียว น่ารักเชียวละ แต่ก็ซี้กวนประสาท ดันเคยคุยกับเขาตอนจัดงานพรอมปีที่แล้ว หล่อมากแต่นิสัยไม่ใช่แนวฉันสุดๆ --;;" ดันมองทางผู้ชายผมสีคาราเมลที่กำลังก้มสำรวจสเก็ตบอร์ด

สี่เหล็องของเขา

"และคนที่ผมสีน้ำตาลแดงท่าทางกะล่อนๆ หน้อยคนนั้นชื่อรันเวย์
ว่าเริงสุดๆ และก็เรียวสุดๆ เหมือนกัน ฉันไม่เคยเห็นเขาควงผู้หญิง
คนไหนคนเดียวเป็นกิจจะลักษณะเลย"

อ่าฮะ หน้าตาเขาดูอันตรายจริงๆ ด้วย --;

"แล้วก็ขำขี้ใจฉัน คนที่ผมสีไวน์ท่าทางฉลาดๆ คนนั้นนะ ลูแปง..."
เอมมาทำท่าเคลิ้มก่อนจะพูดต่อ "ผู้ชายฉลาดๆ แบบนี้แหละที่ฉันใฝ่ฝัน > <"
...ฉันว่าหน้าตาหมอนั้นดูขี้โกงขี้โกง =O=;

"และอีกคนล่ะ คนที่หน้าคมๆ ผมสีดำคนนั้น..."

"อ้อ นั่นจาร์ฟา" เอมมาปรับสีหน้าเป็นปกติแล้วเริ่มพูดต่อ "นิสัย
ไม่ดี ไม่ค่อยสูงส่ง มนุษย์สัมพันธ์แย่มากๆ แต่เขาหล่อขี้คร้านกินมากๆ"

"หน้าตาเขาดู...ไม่ค่อยไทยเท่าไร...ลูกครึ่งรีเปล่า"

"อืม ได้ยินมาว่าเลี้ยงๆ มาจากรัสเซีย เธอสนใจเขาเป็นพิเศษหรือ
O_O"

"ก็...ก็ไม่ถึงขนาดนั้น --;"

"ฉันแสดงความเสียใจล่วงหน้าเลยแล้วกัน เพราะเขาค่อนข้าง
จะ...เก็บตัวกว่าคนอื่นๆ และที่สำคัญคือไม่เคยควงผู้หญิงเลย --"

"เกย์หรือ"

"ไม่หรอกมั้ง เออ...แต่ก็ไม่แน่ละ =O=" ฉันพยักหน้าก่อนจะ
หันไปมองเขาคนนั้นอีกรอบ...

"จาร์ฟานั้นหรือ..." ฉันพิมพ์ชื่อของเขาออกมาเบาๆ ขณะที่
เอมมาก็เริ่มพลาบเรื่องอื่นต่อ

ฉันเหลือบกลับไปมองนักกีฬารักบี้ที่อยู่ๆ ก็ร้องเสียงดังขึ้นมาก่อน
จะหันกลับไปมองเขาอีกรอบ แล้วก็พบว่าเขากำลังมองกลับมา นัยน์ตา
สีเทานั้นกำลังมองมาที่ฉัน...ฉันมองเขากลับด้วยแววตานิ่งๆ เช่นเดียวกัน
เราสบตากันนานพอที่ผู้ชายที่ชื่อลูแปงจะรู้และสะกิดจาร์ฟาก่อนจะหันมา
มองทางฉันด้วยความสงสัย

16

ฉันหันกลับไปมองหน้าเอมมาก่อนจะแก้งทำเป็นหัวเราะกับเรื่อง

